

השקר המוסכם הגדול ביותר הוא שהישראלית חופשית מבחינה מינית!

יביעו את דעתם שניים מהמתקוממים. הראשונה היא נעמי מרם, ישראלית היושבת כיום בלוס-אנג'לס, שם עשתה את התואר הראשון שלה בפסיכולוגיה, מסיימת כיום את לימודי התואר השני בייצוץ. רשות הדיבור לפסיכולוגית הצעירה:

כפי שהיה צפוי, גרמו מאמריו של הפסיכולוג ד"ר דויד רודי, "לגיון הזרות" ו"רווקות בריבוע" (העולם הזה" 4-1863) לתגובות חריפות ביותר, הן מצד בעלי מיקצוץ, הן מצד הדייוטות. הנחותיו, קביעותיו, מסקנותיו, ובייחוד שיטות הטיפול שלו — קוממו רבים וטובים. בכתבה זו, השביעית בסדרה "הרווקות — האמת הערומה" —

הגבר הנשוי - רעל לרווקה

כמו גברים בג'ובים דומים, וחוסר שוויון זה מגדיל את התסבוכות. לדברי ד"ר רודי, אצל כל היונקים קיימת התופעה של עודף נקבות. ההשלכה היחידה שאני מוצאת בואת — ואשר ד"ר רודי אינו מתייחס אליה — היא שאפילו היו כל נשות העולם נורמליות לחלוטין — עדיין היה קיים מצב של רווקות. אם כן: האם רווקות אלה תיחשבה או כבריאיות. והרווקות תיהפך פתאום לבעייה סטטיסטית בלבד — או שגם אז נטען שהן "חולות"? או אולי נחליט שהפתרון יהיה — שהגבר יקח לו כמה נשים?

כלומר, אם אני מבינה נכון — אם רווקה יכולה ללכת למיטה מיספר פעמים בשבוע — היא משתייכת. איוו מין שטות זו? אני יכולה להשתייך לגבר שמעולם לא אלך איתו למיטה — ואני יכולה לא להשתייך לגבר שאיתו אני מגיעה לאורגאזם פעמיים ביום. בעיית הרווקות, לא רק בישראל, היא מורכבת הרבה יותר. יש לה גוון חברתי ("מה, היא עדיין לא מצאה בעל?"), וגוון פסיכולוגי — הבדידות — וגוון פיסי — הסיפוק המיני. אולם חשוב לא פחות הוא הגוון הכלכלי. מרבית הנשים העובדות, בעולם המודרני, אינן משתכרות

ני בת 35, אמא לשני ילדים. אני גרושה, אך חושבת על עצמי כרווקה, ואוהבת להיות רווקה — למרות שיום אחד אני עלולה אפילו להתחתן שוב. דברי אלה נאמרים בתגובה למאמרו של ד"ר רודי לגיון הזרות. לד"ר פרויד היה מספיק אומץ להודות שהוא מעולם לא הבין נשים, ולעולם לא יבין נשים. נשים זקוקות לנשים עלימנת להסביר את הדינמיקה שנקראת אשה. מן הראוי לזכור זאת כאשר קוראים את לגיון הזרות. בתחילת מאמרו טוען ד"ר רודי שרווקות היא בעייה פסיכולוגית. זוהי שטות. רווקות, כמו גישואין, הן הגדרות חברתיות, תרבותיות — אבל בשום פנים לא פסיכולוגיות. במידה והחברה טוענת שרווקות היא בעייה — זה הופך רווקות לבעייה פסיכולוגית.

פחדי סירוס

ד"ר רודי טוען כי מצבן של חלק מהרווקות נוצר עקב בעיית הזכות, אותה הוא בונה על תיאורית "קינאת הפין" של פרויד. זוהי תיאוריה שמרבית הפסיכולוגים האנליטיים שאני מכירה אינם מסכימים איתה. אולי זה היה נכון בווינה של סוף המאה שעברה. אבל היום? החלק השני של הרווקות, לדברי רודי, סובל מבעיית ההשתייכות. עתה, זהו נסיון לשלב את התיאוריה של אדלר. אולם נסיון זה באמת קלוש ביותר, מאחר שהוא אינו מצליח להסביר את בעיית הילד שאחרי הראשון. רק במקום אחד נגע ד"ר רודי בנקודה חשובה — אבל אולי משום שהוא גבר, הוא לא תפס בעצמו את משמעות דבריו. זה כשהוא מדבר על גבר עם פחדי סירוס. ואו, הוא יכול מן הסתם להביא הרבה דוגמאות על "האמת המפתח". אבל אין לו כפי הנראה מספיק הבנה על מה שקורה לילדה שיש לה "האב המפתח" — אלה האבות שלא יכולים לסבול את הבנים שלהם, ואוהבים יותר את הבנות שלהם. אני לא אוהבת לערוך ניתוחים פסיכולוגיים מתוך מאמרים, אבל הדוגמה של ד"ר רודי על האשה שקיבלה אצלו טיפול, ושהתאבדה אחרי שאביה מת, מריחה מאבא כזה.

הבעל המשעבד

צ'ר לי על הרווקות הרואות אידיאל בחתונה באם המשמעות היחידה שיש לחייהן היא הנישואין, ובאם אין להם מספיק גברים לשם כך — החיים ודאי מאוד אומללים לגביהן. לפי דעתי, רווקות אלה בוגדות באישיות שלהן, בעצי מיותן. האם הן עצרו פעם לחשוב רגע מה קורה בעצם לרווקה כזו, אחרי שהיא השיגה את מטרתה הנכספת והתחתנה? כמה בעלים, לדעתן, מכירים בזכותה של האשה שלהם להמשיך בעבודה עצמאית משלהן — לא רק בשביל הכסף, אלא בשביל הסיפוק שלהן, הביטוי העצמי שלהן? האם הן יודעות כמה נשים נאלצו להפסיק קאריירה — משום שהבעל לא יכול היה לסבול שתהיה להן אישיות עצמאית, מחוץ לתחום שליטתו? האם הן יודעות כמה בעלים מוכנים להשלים עם כך שלאשה יש השכלה גבוהה יותר מאשר להם? אינני אומרת שאין גם גברים אחרים, אבל הם המיעוט הקטן. אצל הרוב — ידוע מה המצב, ואו, אשה שנאלצת להיכנע לדרישות כאלה של הבעל — מגיעה למצב שהמיטה שלה ריקה בלילה.

המין המאכזב?

כמובן, תלוי מה מחפשים במיטה. אינני מתכוונת למין, אשה שמחפשת מין, יכולה למצוא את זה כל

גם בלי טבעת על האצבע יש לי זכות קיום!

האשה — אף פעם לא אשה

דברי ד"ר רודי, קשה מאוד "לרפא" את הרווקות. לדעתי, עם גישה כמו שלו, ואם ניקח בחשבון עוד שיש עודף נשים על גברים — אני לא מבינה איך הוא יכול לגבות כסף עבור שירותים שהוא לא יכול לספק. הבעייה המרכזית של האשה הישראלית, לא רק הרווקה, היא לדעתי שבתחילה היא הבת של הוריה, אחר כך אשתו של בעלה, ובסוף האמא של ילדיה. ואף פעם — לא היא עצמה. מחוץ לשלוש המסגרות האלה, אין לה שום משמעות עצמאית. האשה הישראלית — ובייחוד הרווקה כמובן — נחשבת בעיני עצמה ובעיני אחרים כחופשייה מבחינה מינית. אני חושבת שזהו השקר החברתי המוסכם הכי גדול שישנו בארץ — ואני חושבת שזה בא לידי ביטוי קלאסי בביטוי "היא נותנת". האם משהו חשב פעם על הגבר ש"הוא נותן"? הלא מבחינה פיזית הוא באמת זה הנותן, ולא האשה, איך יכולה אשה לחשוב על עצמה ועל יחסימין מזווית כזו — ולהמשיך לכבד את עצמה? לדעתי, האשה הישראלית רחוקה מאוד מעצמאות: בלי טבעת הנישואין, או לפחות בלי גבר משלה — אין לה זכות קיום בכבוד בארץ.

מין שלא במקומו

אין שום הוכחות לטענה שבני-אדם נולדו על-מנת להיות נשואים. אינטימיות היא תופעה פסיכולוגית. מין היא תופעה פיזית. נישואין הם תופעה חברתית. ד"ר רודי מערבב את התופעות, ומסבך את הבעייה ללא שום הצדקה. התרבות המערבית חינכה אותנו שהמין מותר רק כאשר קיימת אהבה — ואז זה צריך להיעשות רק במסגרת הנישואין. ד"ר רודי מסכים שכיום מותר לעשות זאת מחוץ למסגרת הנישואין — אבל עדיין מערבב מין עם השתייכות (או מה שאני קוראת אינטימיות). במשך שנים נהגתי לקרוא את מאמריו של ד"ר רודי. מתוכם הבנתי שהוא שייך למחנה האנליטי. אני מעלה נקודה זו משום שאני לא שייכת למחנה זה. זה לא אומר שאינני מכבדת את פרויד. זה רק מסביר מדוע אני וד"ר רודי איננו מסכימים על הבעייה שנקראת רווקות. ד"ר רודי טוען שכולנו מחפשים השתייכות. אני לא מסכימה איתו. רווקים לא מחפשים השתייכות. באם היו רוצים להשתייך — היו משתייכים. אולם במידה שהם מחפשים אינטימיות — זוהי באמת בעייה רצינית. אולם היא איננה בעייה של מין — למרות שהיא באה לעיניהם לידי ביטוי באמצעות המין.

אורגאזם — בלי להשתייך

ד"ר רודי מספר שהוא רואה הצלחה בטיפול ברווקה, כאשר הוא מביא אותה לידי יצירת קשרים חלקיים עם גברים.